

E iarnă-n suflet

Florin Pindaru

E iarnă-n suflet

E iarnă-n suflet și afară, e iarna vieții mele
A viscolit de-a pururi și ger a fost mereu
Iar bolta cerului albastră s-a scuturat de stele
N-a mai rămas nimic, am mai rămas doar eu.

Mă lupt, mă zbat ca într-o ultimă-nclăștare
Ca un pumnal înveninat oricare fulg se simte
E tot mai greu să merg prin marea de pumnale
Fără să las uitarea să-mi pătrundă-n minte.

Nici soarele nu-și mai trimite raza lui cea sfântă
Spre a salva de la îngheț ce e mai bun din mine
Iar vântul nemilos, sinistru cântec funerar îmi cântă
Simt foarte aproape, foarte clar sfârșitul care vine.

Îmi moare-n ochi lumina, îmi pier și visele de aur
Nici o speranță nu s-arată, întunecat e orizontul
De după deal apare un groaznic alb balaur
Ce își deschide gura uriașă spre a mă-nghiți cu totul.

O ultimă strigare vlăguită răzbește dinlăuntrul meu
Zdrobind înfiorată vâlul de gheață al tăcerii
Mă trage de la moarte către viață ca un Dumnezeu
Se dovedește a fi, neîntinată, conștiința primăverii.